

Civilii dintre aviatori

✎ Locotenent Constantin PIȘTEA

constantinpistea@presamil.ro

Cei pe care îi înglobăm astăzi sub numele de „personal contractual civil” sunt oameni fără care universul unității militare ar câștiga în încruntare. Civilii sunt simpatici și au acea relaxare străină militarului împovărat de epoleți. Mulți au plecat din sistem atunci când s-a considerat că numai cu grade corespunzi exigențelor. Alții încă mai trec pragul unităților, așa cum se întâmplă și cu cei păstrați pe statul de organizare al Bazei 95 Aeriană.

Doctorul de bocanci

Florin Hriban practică cizmăria de 23 de ani. Are la dosar o școală profesională care l-a ajutat să se dumirească în privința carierei. A lucrat în „civilie” cinci ani, la „artilerie” - 15, iar la Baza 95 Aeriană se află de trei ani. Restructurărilor din sistem l-au lăsat ca unic cizmar pe garnizoana Bacău.

Într-o cămăruță patru pe patru, nea Florin meșterește o pereche de bocanci scofâlciți. Numai de-ar fi ultimele încălzări din lume și mâine ar începe Al Treilea Război Mondial, un soldat s-ar mai putea gândi să-și ocrotească tălpile cu așa amalgam îmbătrânit de piele și cauciuc. Cizmarul taie călcâiul crăpat, ia forma decupării și unge cu prenadez porțiunea care urmează să fie cârpită. Este un doctor în miniatură acest nea Florin, unul care resuscitează încălzări în drumul lor spre ghenă. Spune că mare parte din timp îi este ocupat cu repararea bocancilor soldaților voluntari și ai celor care se află în depozit.

„Materialele sunt suficiente pentru cât am de lucru”, afirmă cizmarul. În atelierul său nu se lucrează la comandă, se fac doar reparații. Nu, nu e nimic subversiv în propoziția anterioară. Nea Florin nu lucrează la comandă, dar știe de ordine. Așa a rezistat 18 ani în armată. Mai ales că șlapii de damă, îndepărtați pentru că nu dădeau bine în poză, nu figurează fără îndoială în inventarul depozitului unității, ci în cel al unui umil apartament de bloc al cărui proprietar este, probabil, unul dintre ofițerii bazei. Nu stă nimeni să caute Cenușăreasa, mirosul de Aderom e prea puternic pentru a insista.

„Am crescut printre cărți”, mărturisește Loredana Tamaș, bibliotecara Bazei 95. Este de 10 ani printre aviatori și îi ajută când au nevoie de un regulament sau simt nevoia să se delecteze cu ceva beletristică. „Contrar ideii că nu se mai citește, la bibliotecă vin destui cititori”. Printre cărțile roșii cartonate, pe care orice militar a fost nevoit să și le însușească într-o perioadă a carierei, pe rafturi își fac loc Kafka, Hesse, Marquez, Balzac și alții la fel de renumiți. Loredana Tamaș preferă scriitorii ruși – „titanii”, iar recent s-a „apucat” de Pascal Bruckner. Pe masă ține „Bărbații sunt de pe Marte, femeile sunt de pe Venus”, de John Grey. Apreciază că lumea ar fi mai săracă fără cărți, iar „cine nu iubește cărțile nu se iubește pe sine”.

La desenat de arbori

Existența femeii în armată a dat naștere la nenumărate discuții. E bine, e rău? Fiecare crede ce vrea, dar dacă va trece pragul unui

cabinet de psihologie cu astfel de dileme în minte va risca. Psihologul știe să claseze fiecare ezitare, mai ales atunci când, trecând de sobă - sigilată în dreptul porțiței care ar fi trebuit să păzească flacăra - și ridicând privirea, vizitatorul va da nas în nas cu două domnișoare

zâmbitoare. „Da, dați-mi să desenez mai repede arborele și să scap”, pare a gândi nou-venitul. Și atunci, e bine sau rău cu femeia în armată?

„Ordinele parcă ajung altfel la noi”, spune Carmen Ciobanu, de peste cinci ani, psiholog al Bazei 95. Colega ei, Oana Mocanu, zâmbeste: „În armată un astfel de compartiment va fi mereu solicitat”. Ambele sunt de părere că nivelul soldaților voluntari scade și că în favoarea acoperirii posturilor trebuie făcute unele compromisuri. Despre ce fel de compromisuri este vorba, e mai bine să nu întrebăm. Oare? Cert este că, după cum afirmă cele două domnișoare, de psiholog este nevoie oriunde și dacă nu vin oamenii la cabinet, merg ele în scurte „vizite de lucru”. „În armată, femeia se strecoară mai ușor”, spune Carmen Ciobanu. Totuși, să revenim... E cam frig în cabinetul psihologic. Cine o fi pus sigiliul pe sobă?

Fochistul cu nouă copii

Cât de ușor s-a strecurat femeia în viața lui nea Pavel de la centrala termică nu e greu de ghicit, după ce îl întrebi, așa, ajutor, câți copii are. Fochistul Bazei 95, Pavel Petrea, îți va răspunde vesel și sigur: „nouă”. E rumen în obraji, plin de viață și optimist. A, să nu uităm, e catolic. Dar nouă copii? „Când o fost, o fost. Nu am vrut să-l păcălim pe Dumnezeu”, spune nea Pavel. Are șase băieți și trei fete, iar pe doi dintre ei ar vrea să-i aducă la armată. Copiii au vârste între 22 de ani și 11 luni. Cea mică „nici nu încapă în haine, așa e de sănătoasă”. Fotografia familiei pe care fochistul o poartă după el la serviciu seamănă cu o explozie de bucurie prinsă în culoare pe hârtie lucioasă. Nea Pavel îi mulțumește lui Dumnezeu pentru viața liniștită pe care i-a dat-o. De meserie sudor, este de 11 ani fochist al Bazei. O singură dată în viață destinul a părut că i se colorează în negru: o fetiță, al șaptelea copil, a murit pe când avea numai cinci luni. „Complicații, ceva cu sindromul Down, spunea medicii”. Fochistul își trage șapca pe ochi și tușește sănătos. Repetă: „când o fost, o fost”.

